

FRANTIŠEK KOTLETA

V ŘETĚZOVÁ REAKCE

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REARCE**

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REAKCE**

Copyright © František Kotleta, 2018, 2024

Cover illustration © Žaneta Kortusová, 2018, 2024

Cover art © Lukáš Tuma, 2018, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018, 2024

ISBN 978-80-278-0002-5 (print)

ISBN 978-80-278-1467-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1468-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1469-5 (pdf)

Je po válkách, které nikdo nevyhrál. Většinu planety vymazaly výbuchy jaderných bomb a tam, kde lidé přežili, je situace stále horší – šíří se hlad, chaos, otrokářství a postapokalyptické kulty. V sutinách Prahy se dějí strašné věci, ale ti, kdo mají moc, netouží po změně. A už vůbec ne od člověka, který přináší pořádky starých časů. Navíc, když je to žena. S divokým tetováním na tváři a lidmi, kteří pro ni udělají cokoliv. A k tomu se blíží nejhorší zima od doby, kdy začala poslední válka.

„Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.“

(Albert Einstein)

Vrána si pročísl zbývající vlasy na hlavě a zachrchlal. Pár vlasů mu zůstalo v ruce. Nervózně je setřepal z prstů a ruku si otřel do kalhot. Šlo o zachovalé džíny od Calvina Kleina, což byl jasný znak bohatství. Mohl si je odpustit, protože vzhledem k menšímu než malému množství zubů, které měl v puse, a stavu obličeje ho nemoc z ozáření brzy pošle pod kytičky. Džíny pak z něho v lepším případě stáhne někdo, komu se budou hodit. V horším shnijí s ním. Už na tomhle zatraceném světě stejně přesluhoval. Tomu chlapovi táhlo na šedesát. Lidi jako on byli v téhle době raritou.

„Na co myslíte?“ zeptal se mě.

„Že vás ty kalhoty přežijou,“ přiznala jsem.

Usmál se a pokrčil rameny.

„Pokud mě i s něma někdo ještě nerozstřílí. Tamta mrdka na mě třeba včera vytáhla kus

železa a zkusila mi s ním rozbít hlavu,“ ukázal na šestnáctiletou holku, jejíž obličej se změnil v masu modrých oteklin. Viděla jenom na jedno oko. Druhé se skrývalo za krvavou krustou. Zbytek těla pokrývaly šrámy od biče a modřiny od bití tupým předmětem. Vránovy gorily na ni vzaly nejspíš pořádný čakan. Choulila se nahá na zemi a klepala se zimou. Někde pod těmi podlitinami měla otrockou značku, ale teď bych ji nejspíš nenašla ani s lupou.

Vrána vytáhl pistoli – CZ 75. Odřenou, ale dobře udržovanou. Ušklíbl se, namířil na dívku a vystřelil. Kulka jí proletěla kousek od levého stehna a zaryla se do země. Měla štěstí – o kousek dál se ještě nacházelo pár dlažebních kostek. Olovo by se od nich odrazilo a nejspíš by jej slízla. Zakňučela strachy, ale nepohnula se. Určitě ani nemohla, protože jí Vránovy gorily zlámaly nohy. Stály kolem ní tři – mladí kluci s obušky v rukou a puškami přes ramena. Za nimi se shlukl pěkný dav šmíráků.

„Je mladá, musí mít ještě slušnou cenu. Nechcete ji radši dát do bordelu?“ nadhodila jsem. Holka se na mě s nadějí podívala, Vrána ale zavrtěl hlavou.

„Tu už moji kluci rozmrдали tak, že by její kunda zvládla dvě železný trubky a furt by neměla dost,“ zachrchlal, jak se zasmál vlastnímu

vtipu. Gorily ho následovaly a hned nato i přední rady čumilů, které ho nejspíš ani neslyšely, jen reagovaly na smích Vránovy ochranky. Lidé v Praze věděli, že když se směje Vrána, je dobré se k němu přidat.

Snažila jsem se udržet fazonu, ale šlo mi to zatraceně těžko. Nejraději bych mu na místě zlomila vaz. Toho chlapa jsem znala ještě z dob, kdy jsme s plukovníkem Michálkem provozovali Americkou kavárnu v Praze. Chodil k nám hrát karty, a i když šlo o tvrdého obchodníka s otroky a člověka, který vybíral výpalné v púlce Prahy, nikdy si vůči nám nic nedovolil. Nejspíš se Michálka bál kvůli starým časům.

Zrovna u jeho osoby bylo fascinující sledovat, jak válka a následný kolaps civilizace lidi proměnily. Tenhle chlap vydělal za mlada hromadu bitcoinů na internetu, kde fušoval do všeho od porna až po weby pro maminky. Na fotkách se nikdy neobjevoval bez své blondaté manželky, tří dětí a labradora. Taky lifroval hromadu peněz na charitu, a jestli se nepletu, vystupoval i v jednom dobročinném klipu, kde v potu tváře sázel s malými černoušky stromy někde v Africe. Hladil je po hlavičkách a mluvil o lepším světě pro všechny. Teď ovládal otrokářskou stezku z Hamburku přes Prahu až do Říma.

Všechna tři sanitní města válka ušetřila jaderného bombardování i konvenčních útoků. Co přišlo po ní, bylo ale mnohdy horší.

„Mně široký kundy nevadí. Vykoupím ji. Kolik chcete?“ nadhodila jsem ledabyle.

Vrána zase s úsměvem zachrchlal a zavrtěl hlavou.

„Můžete za to vy. Ti zoufalci slyší, co děláte v Brně. Myslíte si, že se zvěsti o Michálkové doktríně nedostaly přes Pustinu? Oni věří, že se věci změní, a to je pro ně to nejhorší, co je mohlo v životě potkat. Nemůžeme si dovolit být změkčilí jako vy,“ odvětil a namířil holce bouchačku mezi oči.

„Prodejte mi ji, kvůli starým časům,“ zavrčela jsem. Možná hlasitěji, než bylo záhodno, protože gorily se na mě nevraživě zamračily.

„Právě, že kvůli starým časům to neudělám. Nemůžeme si je dovolit. Dnes platí – nemáš respekt, nemáš nic,“ prohlásil a vpálil holce kulku mezi oči. Tolik k dočasnosti štěstí.

Lebka jí křupla a ven vycáklo něco krve a mozkomíšního moku. Část teplé krvavé kaše ohodila gorilám boty. Ani při tom nemrkly.

Vrána zachrchlal a vrátil pistoli zpátky do podpažního pouzdra.

„Jestli chcete obstát, vyserte se na starý časy. Buďte tvrdší než diamant, ostřejší než

nože mejch chlapců a nelítostnější než já. Jinak se ta vaše utopie v Brně zhrouť jak domeček z karet. A to je poslední dobrá rada, kterou vám dávám,“ pronesl a vyrazil ke svým gorilám. Přitom znechuceně překročil dívčí tělo, ze kterého už vyprchal život. Ochranka ho obestoupila a prorazila mu cestu skrz náměstí pryč. S tím se pomalu začal rozpouštět i dav.

Opatrně jsem se otočila. Stála tam Jitřenka. Ruce svírala v pěst a z očí jí tekly slzy. Dívala se na dívku na ulici. Čumilové stáli a čuměli. Zábava skončila a o mrtvolu se nikdo starat nechtěl, dokud Vránovy gorily nezmizí. Za pár hodin ji nejspíš četníci naberou na káru a odvezou za město na kompost. Všechno je třeba zužitkovat.

„Proč jsi ho nezastavila?“ zeptala se, když jsem k ní přišla. Ukazováček levé ruky mi zapíchl do hrudníku. Vypadala jinak, než když jsem ji před pár měsíci potkala – vlasy ostříhané na krátko, na sobě vojenskou bundu ze skladu brněnské vojenské jednotky, stejně tak kalhoty i pevné vojenské boty. Nikdo by v ní nepoznal divokou, mezi které patřila, mezi nimiž se narodila a jako taková vnímala svět.

„Do zasedání si nemůžeme...“ zkusila jsem jí to vysvětlit, ale její ukazováček se schoval do pěsti a tvrdě mě s ní praštila do bránice.

„Chráníme slabé. Říkala jsi to. Michálkova doktrína...“ zhluboka se nadechovala a pravou rukou si pořád poklepávala po pouzdře s revolverem Ruger GP 141, který se jí houpal nízko u pasu. Sama jsem teď dva podobné kousky nosila – šlo ovšem o NV 34 Vaquero. Zbraně jsme získali nedávno díky dodávkám z Japonska. Bohužel jejich velikost byla dost omezená hlavně kvůli tomu průšvih, který japonská armáda hasila v Číně.

„No tak, řekni něco...“ zavrčela Jitřenka a bojovně na mě vystrčila bradu.

„Mlč,“ řekla jsem, ale v tu chvíli se ohnala, aby mi dala facku.

Zachytila jsem její ruku jen pár centimetrů od své tváře a zkroutila ji.

„Pořád jsem tvá náčelnice,“ zašeptala jsem, abych čumily, kteří se trousili pryč, nepřitáhla zpět k nové atrakci.

„Nechováš se tak,“ vyprskla Jitřenka.

Měla horkou hlavu. Chvillemi to bývalo zábavné, ale někdy, jako zrovna teď, strašně unavující. Druhou rukou jsem ji chytla za bradu a přitáhla si ji natěsno k obličejí.

„Všechno má svůj čas, musíme se chovat rozvážně,“ zašeptala jsem.

„Kecy,“ pronesla, ale v očích se jí objevily další slzy.

Políbila jsem ji. Bránila se, ústa pevně zavřená, ale pak jsem jí zmáčkla bradu a ona si nechala mým jazykem obkroužit ten svůj.

„Musíš mi věřit,“ řekla jsem a pustila sevření.

* * *

Stmívalo se – nejvyšší čas klidit se z pražských ulic. Poslední dobou byly neuvěřitelně přeplněné. Loňský i letošní rok přinesly ztraceně špatnou úrodu. Než většina plodin uzrála, shnila nebo se utopila v záplavách. Každý, kdo se dostal na loď nebo vor, prchl z Británie, která se kvůli hladomoru stala už prakticky neobyvatelnou. Navíc se uprchlíci tlačili i z východu. Zbývající měnitelé tam rozpoutali bratrovražednou válku. Kolony vyhladovělých a zoufalých Poláků, Ukrajinců, Rusů a dalších národů z Dálného východu mířily do střední Evropy ještě usilovněji než během poslední války. Ale teď už nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci. Víkali je tu jenom otrokáři a kanibalové. Pražští četníci ztrojnásobili své řady, ale v noci se omezovali pouze na hlídání Centra, kde žili bohatí lidé, a vlastních strážnic.

A my jsme tu byli jenom tři. Větší skupinu mi radnice odmítla přijmout. Přes Pustinu, která se rozprostírala po dopadu jaderných hlavic

mezi Brnem a Prahou, jsem projela s padesáti chlapy, ale nakonec do Prahy pustili jen nás dvě a Ryana. A ten se pořád ještě nevrátil z jednání s Landauerem.

Vyrazily jsme přes Tržiště. Nacházelo se na někdejší výstavním náměstí, kterému kdysi dominoval nádherný neogotický kostel, z jehož trosek se stalo jedno z míst obchodu s otroky. Bylo zaplavené lidmi. Vzduchem se nesla směs vůní z vařících hrnců a kotlů. Mnoho zdejších obyvatel si vydělávalo prodejem levného jídla. Když jsem žila v Praze, chodili jsme sem celkem pravidelně.

„Hej, tady mívala stánek paní Müllerová,“ udeřila jsem na hubeného chlápka, který kus klacku míchal v hrnci něco, co mohla být kukuřičná kaše stejně dobře jako jeho zvrátky zahuštěné blátem.

„A co má bejt?“ zavrčel.

Rozhlédla jsem se okolo, ale nikde jsem nepoznala jedinou známou tvář.

„Chcete žraso? Je v tom maso,“ řekl po chvíli chlápek unaveně. Vytáhl z hrnce kus klacku a nechal z něho kaši skápnout do hrnce.

„Mám hlad,“ pošeptala Jitřenka. Konečně něco jiného než nadávání.

„Hm,“ začichala jsem směrem k páře, která z kotle stoupala, a zeptala se: „Co je to za maso?“

„Prostě maso,“ pokrčil rameny muž.

Zavrtěla jsem hlavou a vyrazily jsme dál.

Jitřence hlasitě zakručelo v břiše.

„Říkala jsi, že v Praze je všechno lepší. Není,“ špitla.

Pokrčila jsem rameny a přidala do kroku. Prošly jsme kolem několika kotlíků a velkých hrnců, ale nic ve mně nevzbudilo zrovna velkou důvěru. Až nakonec u jednoduchého pultu stlučeného ze starých prken jsem ucítila celkem příjemnou vůni. Na ohništi tu bublalo něco průzračného a nepáchnoucího po zvracích. Na pultu se pak válely různé kovové součástky a náboje. Vachrlatý stánek i hrnec strážila asi třináctiletá holka, která pod špinavými šaty skrývala velké těhotenské břicho. Na krku měla otrockou značku. Děvče se na mě podívalo, jako by zjišťovalo, jestli jsem hrozba, nebo zákazník.

„Co to je?“ rozhodla jsem se ji přesvědčit, že jsem nejspíš zákazník.

„Bramborová polívka s mrkví, houba-ma a petrželí. Maso tam není, nechci tam dávat...“ ztišila hlas a rozhlédla se po okolí. Její pohled směřoval k chlápkovvi, který se neda-leko dohadoval s vysokým tmavým mužem oblečeným v arabském stylu. Chlápek měl dobrých sto osmdesát centimetrů, na sobě dlouhý

kožený kabát pobitý cvočky. Pod ním se v koženém pouzdře vyjímala brokovnice s upilovanou hlavní. Alespoň jsem to předpokládala, protože jinak by ji musel mít zasunutou hluboko ke kolenům. Hlavu měl vyholenou jako měnitel, ale v ksichtě se mu nezračil ten jejich dementní úsměv.

„Jo, rozumím,“ ušklíbla jsem se. Z Prahy jsem byla nějaký ten pátek pryč, ale situace ve městě se o dost zhoršila. Za mých časů by tu nikdo z lidských mrtvol guláš nevařil. A to tohle město prošlo skoro vším. Poté, co bylo díky mezinárodním dohodám ušetřeno jaderných hlavic, zasáhla jej revoluce a občanská válka. Tahle vlna chaosu ale vypadala jako mnohem větší pohroma než cokoliv, co se stalo předtím.

„Dvě misky?“ zeptala se dívka a já jenom pokývala hlavou.

Velkou naběračkou zalovila na dně a do dřevěných misek nabrala slušnou dávku brambor a mrkve. Z kapsy šatů vytáhla dvě dřevěné lžičky a podala nám je. Sedly jsme si s Jitřenkou na špalky u pultu a pustily se do jídla. Vážně to bylo dobré, takže mi ani nevadilo, že během večere padla tma, které jsem se tak děsila. Obchodníci mezitím zapálili ohně ve starých popelnicích, a lidí jako by na Tržišti ještě přibylo. Ven totiž vylezli i ti, kteří se přes den skrývali.

„Uprchlíci a otroci, co zdrhli svým pánům. Žijí v troskách a sbírají tam všechno, co by mohli prodat za řídkou polívku, aby přežili další den,“ vysvětlila nám dívka, když jsem se jí na to zeptala. Zrovna k nám totiž dorazil jeden vychrtlý chlápek v odrbaných hadrech, které držely pohromadě jenom díky několika drátům a rezavým kancelářským sponkám. Na pult vybalil celkem zachovalé matičky, šroubky a pár nábojů.

„Za tohle nic nedostaneš,“ řekla dívka a zakroutila hlavou.

„Prosím... alespoň brambor... nebo trochu vývaru...“ zachrčel chlápek. Vypadal na padesát, ale vzhledem k tomu, jak žil, mu klidně mohlo být osmnáct.

„Nějakej problém?“ zavrčel plešoun. Za zády mu stál snědý muž. Zároveň s otázkou odhrnul cíp své dlouhé plátěné košile a položil pravačku na rukojeť mačety, která se mu houpala v závěsu u boku. Somrák sebou vystrašeně trhl.

„Všechno je v pohodě, jenom jsem tady kamaráda pozvala na polívku,“ pronesla jsem klidně.

Plešoun se do mě zabořil pohledem.

„A čím platíte? Úsměvem nebo touhle holčičkou?“ ušklíbl se na Jitřenku. Okamžitě jsem pravačkou chytla přítelkyni za rameno a pevně ji stiskla. Levačkou jsem vytáhla z kapsy pražský stříbrný tolar a položila ho na pult.

„My si přidáme a zbytek je pro obsluhu,“ dodala jsem a opatrně uvolnila sevření Jitřenky. Její ruka, kterou v návalu vzteku sahala po jednom z nožů ukrytých na těle, se vrátila k jídlu.

„Vy asi nemáte nouzi, co?“ ušklíbl se chlápek na stříbrňák a dodal: „Odkud jste?“

„Z Brna,“ odpověděla jsem.

„Hm, tím se vše vysvětluje,“ odpověděl a posadil se na jeden ze špalků vedle. Těhotná podala misku s jídlem somrákovi a pak vytáhla plechový kastrol, do kterého nandala plešounovi a následně jeho společníkovi.

„Říkej mi Talbot,“ pronesl po chvíli. „Děláme s mým týmem do ochrany. Většinou karavany, ale kdybyste potřebovala, zařídíme cokoliv.“

„Jste z Prahy?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Toulám se tady s kámošem. Matka mu dala jméno Abdul, ale lidi to děsí, tak mu říkám Rychlík. Umí totiž dost rychle rozsekat chlápka na lečo. V Praze jsem, jen než malá slehne. Nechci, aby mi chtěla někde po cestě,“ usmál se Talbot na těhotnou dívku.

„Alice,“ odpověděla jsem a pak mrkla na holku: „Váš majetek?“

„V podstatě,“ pokrčil rameny. „Její majitel neměl na zaplacení, tak jsem si ji vzal.“

„A to dítě?“ vložila se do řeči Jitřenka. Koukala přitom na obří těhotenské břicho holky u hrnce.

„Jako by na tom dneska někomu záleželo,“ odvětil Talbot a vstal.

„Kdyby něco, tak tady Štěkna ví, kde nás najít. Jsme ale drazí,“ mrknul na mě a pak se s Abdulem vytratil do tmy.

Pohladila jsem pažbu revolveru. Měly jsme také nejvyšší čas vyrazit.

* * *

Po příchodu do Prahy jsme se všichni tři ubytovali v místě, kterému by se s trochou benevolence dalo říkat hotel. Budova stála na Starém Městě. Šlo o bývalý palác, který ještě za války sloužil jako ministerstvo. Měl dokonce v podzemí protiatomový kryt s několika pohodlnými místnostmi. Zatímco vrchní patra zničily dělostřelecké granáty a následný požár, kryt přežil. Vlastnil ho jeden z členů vedení radnice, Aleš Svoboda. Také vedl několik továren, z nichž pak obchodníci vyváželi zboží do širokého okolí. Stejně jako ostatní z pěti šéfů Rady, i on měl malou armádu. Bylo to zatraceně bezpečné místo, ale zároveň nás mohl kdykoliv snadno zlikvidovat. Stačilo zavřít dveře a pustit trochu

toho plynu. Navíc nás pořád někdo sledoval a nebavilo mě motat se troskami, abychom se ztratili lidem, kteří nás pak znovu najdou, až se vrátíme do postele. Druhý den jsme kvůli tomu pohodlí hotelu pana Svobody opustili a uvelebili jsme se v jedné ruině nedaleko Pražského hradu.

Proto nás teď s Jitřenkou čekala dlouhá cesta troskami, která se hned zasekla.

„Do pr...“ zaklela jsem. Kolem nás totiž s řinčením projelo několik černých kočárů tažených vždy čtyřspřežím koní. Vozy jely obsypané muži v tmavém oblečení, ozbrojenými puškami, samopaly, palicemi a dlouhými mačetami. Zastavili před jednou z nocleháren, kolem které jsme zrovna chtěly projít.

„Héj, kontrola značek! Vylezte ven, ruce nahoru a svlíkat!“ rozeřval se do tmy mužský hlas a další ho následovaly. Chlapi vyskákali z vozů a hnali se ke starému paneláku obkrouženému v okolí stany, plachtami a různými vachrlatými přístřešky. Někteří z chlapů v tmavém nesli pochodně, jiní staré vojenské svítilny.

„Co to je?“ zeptala se Jitřenka.

Beze slova jsem ji stáhla do stínu a sledovala, co se to zatraceně děje. Chlápci naběhli mezi stany a začali z jejich útroh tahat rozespálé obyvatele. Většina z nich se dobrovolně kompletně

svlékla a nechala se prohlédnout. Muži přitom na všechny řvali, a když měli pocit, že někdo není dost rychlý, dostal palicí nebo pažbou.

„Héj, mám jednoho!“ ozval se po chvíli vítězný výkřik. Spatřila jsem několik rychlých pohybů, jak se komando vrhlo na uprchlého otrocka. Moc jsem toho z dálky neviděla, ale myslím, že dostal slušnou nakládačku a následně mu oblečení nahradili železnými pouty, která se čím dál masivněji vyráběla ve Svobodových továrnách.

„Hej, vy!“ zařval na nás ze tmy po mé levé ruce nějaký hlas.

Šestnáctiletý kluk z ní vyběhl v doprovodu dalších tří cápků, kteří měli sotva čtrnáct. Všichni v rukou svírali dlouhé pušky. Některé byly nově vyrobené, jiné zbastlené ze starých součástek, každá vylepšená bajonetem.

„Ruce nahoru,“ zavrčel, když uviděl můj nechápavý obličej.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Kontrola uprchlých otroků. Svlečte se. Chceme vidět, jestli někde nemáte značku. Jsme pražská milice, máme na to právo,“ houknul chlápek.

„Pražská milice znamená co?“ ušklíbla jsem se.

„Velí nám radní Koubek, takže prostě spolupracujte, nebo budeme střílet a prodáme vás na guláš. Tak rychle, děvky,“ popohnal nás

mladík. Přitom divoce zašermoval puškou, jako by to bylo mávátko.

Opatrně jsem na Jitřenku pokývala hlavou a pomalu si rozeplula bundu.

„Ano, pane, hned to bude,“ kvíkla Jitřenka a přetáhla si přes hlavu uniformu. Hned nato si sundala i lehký svetr. V tu chvíli blikla baterka v rukách jednoho z kluků a kužel světla ozářil její prsa.

„Tak šup, všechno dolů,“ ušklíbl se spokojeně vůdce.

„Hned to bude, pane,“ pronesla jakoby pokorně Jitřenka, a když se všichni dívali, jak si sáhla na opasek a lehce stáhla kalhoty až k ochlupení nad kundičkou, mrštila jsem jeden ze svých nožů po klukovi s baterkou.

„Echrm,“ zachrčel a baterka spadla na poničenou dlažbu. Ostří mu prošlo krkem, takže si za čím dál tlumenějšího chroptění zkusil nůž vyndat, ale než zvedl ruce, podlomila se mu kolena a svezl se na dlažbu za baterkou.

Další nůž jsem vrhla na vůdce. Dostal ho někam do těla, ale nejspíš jsem nezasáhla žádný důležitý orgán, protože zařval a vystřelil mým směrem. Já už se ale dávno hnala tmou a někde vedle mě Jitřenka. Ta se změnila ve vražednou lesní dryádu s malýma pěknýma prsama a narazila ramenem do dalšího z kluků. Přitom mu svým nožem začala zkušeně kuchat břicho.

Zároveň ho držela za krk před sebou jako živý štít. Tedy zatím živý štít.

„Prásk!“ další výstřel směřoval na ni. Čtvrtý z kluků vypálil z pušky poskládané z obstarožních kousků a dorazil tak svého partáka, kterého moje přítelkyně kuchala.

Druhý výstřel znamenal, že už není třeba brát si servítky.

Tasila jsem revolver a prohnala dvě kulky tělem vůdce party i toho, který zkusil sejmout Jitřenku.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí, když odhodila na zem svůj umírající štít. Mezi prsy jí tekla trocha krve.

„Jo, ta není moje, ale toho šmejda, koukej, ještě mu stojí péro,“ ušklíbla se někdejší divoká. Sklonila se k zemi, nožem klukovi odřízla kus košile a začala jí čistit svou chladnou zbraň.

„Musíme zmizet,“ pohlédla jsem k Jitřence. Od noclehárny se k nám hnalo několik chlápků s pochodněmi a svítilnami, kteří zaslechli střelbu. S těmi čtyřmi mrtvými jim asi těžko něco vysvětlíme.

Vzala jsem své nože a hodila na sebe bundu, Jitřenka už byla připravená. Rozběhly jsme se do tmy.

Jenže já nechtěla prchat. Nehodlala jsem ustoupit už ani o píd.

„V případě absence rozkazů si prostě najděte nepřítele a zabijte ho.“

(Erwin Rommel)

Uběhly jsme sotva čtyři sta metrů a o něco tak protáhly vzdálenost mezi námi a pronásledovateli, když jsem narazila na několik rezavějících starých škodovek, které někdo odtlačil na hromadu k rozpadlému obchodnímu domu. Zaběhla jsem hned za tu první. Měla v sobě dost děr, ale i tak mohla dobře posloužit jako barikáda.

Položila jsem na kapotu obě vaquera a v jednom vyměnila prázdné nábojnice za plné. Jitřenka vytáhla ruger a usmála se.

„Vzrušuje mě, když spolu bojujeme. Učily mě, že to je nejvyšší forma lásky, kterou si mohou válečnice projevit,“ pronesla a nahodila svůj klasický úsměv dychtivého štěňátka.

Byly situace, kdy mě tyhle podivuhodné výlevy Jitřenky, která se narodila po pádu civilizace a vyrostla v kmeni divokých žen daleko na východě, dokázaly pobavit, ale teď se k nám

řítily hromada milicionářů, kterým jsme pobily zálohy.

„Prásk!“ sundala jsem prvního a hned nato poslala pár kulek do stínů mezi ostatní. Nejméně dva popadali. Jitřenka také párkrát vystřelila a okamžitě se schovala za rezavou karosérii někdejší české automobilové chlouby.

Já se neschovávala. Tihle hoši byli v boji ještě neschopnější než šílení východní měnitelé. Většina z nich nežila moc dlouho, aby se naučila se svými zbraněmi pořádně zacházet, a jejich vybavení také nestálo za nic. Mohli mě trefit jenom náhodou. Zapřela jsem se o pravou nohu a s pozvednutým revolverem čekala, až se stíny před námi pohnou. Po úspěšné palbě totiž popadaly na zem a ani se nehnuly. Přesné zásahy je musely vyděsit.

„Héj, nestřílejte, my jsme milice. Dopadneme vás a zabijeme!“ ozval se nějaký mladý hlas ze tmy.

Skoro jsem si hlasitě povzdechla. Nejraději bych mu odpověděla, že když mi nabízí, že mě zabije, tak těžko přestanu střílet, ale nechtěla jsem jim být snadnějším terčem. Prostě jsem čekala.

A ne dlouho. Kolem pokrouceného zbytku pouliční lampy se prohnaly dvě temné postavy. Tentokrát byla rychlejší Jitřenka. Vypálila

jejich směrem celý zásobník a pak se skrčila za kapotu v očekávání odvetné střelby.

„Budeme se dneska milovat?“ zeptala se ve sele.

Boj ji vzrušoval.

Mě ne.

Jak střelba z temnoty zesilovala, přece jenom jsem se schovala a počkala, až kulky přestanou tak zběsile bubnovat o kapoty kolem. Pak jsem vystrčila hlavu a uviděla jedoucí vůz, který se řítíl k nám. Na jeho korbě stálo několik milicionářů, svítili baterkami zhruba naším směrem a pálili jako o život.

„Idioti,“ povzdechla jsem si a zastřelila první dva koně.

* * *

Řev, výkřiky bolestí, zmučené ržání koní, zmatená střelba ze všech stran a praskající vůz, který se poroučel k zemi i se svým nákladem. To všechno proťalo noc explozí hluku.

„Pojď, teď už můžeme zmizet,“ zavelela jsem spokojeně a poklepala Jitřenku po rameni.

Rozběhly jsme se zpátky k Tržišti.

* * *

Nepronásledovali nás. Možná, že se o to pokusili, ale ztratily jsme se jim ve tmě. Vracely jsme se ve svých stopách, ale milicionáři měli nejspíš příliš práce se svými zraněnými. Dobila jsem revolver a zkontrolovala náboje. Zbývalo nám jich nějakých padesát. Nebylo to moc. Když jsem totiž mířila do Prahy a nechala zbytek své armády v ležení za hranicemi města, nepočítala jsem, že budeme bojovat. Pořád jsem bývalou metropoli sjednocené Nové Evropy považovala za svůj domov, a tudíž za bezpečnou zónu.

„Hele, na Tržišti se něco děje,“ probrala mě z myšlenek Jitřenka.

Měla pravdu. Z prastarého náměstí se ozýval řev desítek hrdel a také zde svítilo mnohem víc ohňů a zářilo víc ručních světlometů, než bylo obvyklé.

V první chvíli mě napadlo, že se kvůli tomu Tržišti vyhneme a k našemu úkrytu se dostaneme ještě delší oklikou, ale pak mi to prostě nedalo. Potřebovala jsem před zítřejším jednáním na radnici vědět, co se tady, u všech mrtvých milicionářů, děje.

„Stát, co je to za tetování?“ obořila se na nás trojice mužů, kteří stáli na okraji Tržiště a pokuřovali cigarety. Podle smradu v nich nebyl žádný tabák, jen nějaké suché listí a možná trocha přesušených kopřiv a máty. Na bundách se

jim vyjímalý četnické výložky, takže jsem neměla důvod se jim vyhnout. Navíc jim chyběly zbraně, což mě u četníků překvapilo. Jenom se jim za pasem pohupovaly železné trubky.

„To mi udělala máma,“ odvětila jsem. „A ne, není to otrocký cejch. Kdo by se s tím u otroka tak crcal? Hele, jsem dva dny v Praze za obchodem a evidentně se tu dost zhoršila přítivost k návštěvníkům. Můžete mi vysvětlit, co se tu děje?“ vyklopila jsem ze sebe unaveně a vytáhla z kapsy kovovou cigártašku. Kouřila jsem výjimečně, ale už od prvního dne v armádě jsem věděla, že cigarety jsou nejlepší způsob navazování kontaktů. S cvaknutím jsem ji otevřela a ukázala tak chlápčům strojově vyráběné japonské cigarety. Neměly značku, ale už od pohledu do celého světa volaly, že tohle je něco jiného než ručně balená sláma z trhu.

Nejstarší z nich, statný třicátník, si jednu vzal a odpálil od zbytku svého cigára.

„A do prdele. U guvernérova lejna, to je...“ zakuckal se, jak byl na něj tabák moc silný. Evidentně mu ale chutnal, protože místo dokončení věty zahuhlal: „Chlapi, berte si, z toho se poserete blahem.“

Sama jsem si také jednu uzmula, zapálila a opatrně potáhla.

„Kde jste to vzala? To muselo bejt zabalený v nějakým předválečným skladě. Takový místo musí mít obrovskou cenu,“ nadhodil jeden z četníků.

„Dostala od kamarádky, víc jich nemám, ovšem s četníkama se ráda podělím. Ale bylo by dobrý, kdybyste nám mohli říct, co se tu děje. Potřebuju tudy projít a trochu se vyspat,“ zamumlala jsem.

„Milice dělá po celý Praze zátah na uprchlý otroky. Radnice z toho má kšefty. Děláme jim asistenci. Nepleťte se jim do cesty, jsou to debilové,“ vysvětlil nejstarší četník a snažil se přitom moc neotvírat pusy, aby co nejdéle udržel v puse dým z cigarety.

„Jo, už jsme na ně narazily,“ ušklíbla jsem se a po krátkém pokývnutí hlavou jsme četníky opustily. Nechtěla jsem se dlouho zdržovat na jednom místě. Každou chvíli mohli dorazit naši pronásledovatelé.

* * *

Jenže o pár minut později jsme zase šláply do lejna. A tentokrát jsem si za to mohla sama.

* * *

Procházely jsme opatrně podél stánků s jídlem. Starousedlíci se sem nahrnuli, jak je milicionáři oddělili od ostatních, co teď stáli nahananí po skupinkách, které kontrolovali a vyslýchali. Kdo prošel, toho pustili a okamžitě raději zmizel do tmy, výjimečně se přidal k čumilům. V některých skupinách se mačkalo hodně dětí, které řvaly jako o život. A ne samy. Chycené otroky milicionáři mlátili a zavírali nahé do klecí v troskách kostela. Vzhledem k tomu, že ve vzduchu už byl cítit první sníh, který se musel během pár dní objevit, většina z nich se moc nebránila, jen se k sobě v klecích tulila a doufala, že dožije rána. Báli se zbytečně. Uprchlí otroci měli cenu. Buď za ně zaplatil původní majitel, který si je případně odpravil sám jako odstrašující příklad, nebo je prodala sama Rada se sto procentním ziskem nějakému novému majiteli.

U jednoho stánku jsme narazily na problém.

„A já ti, kurva, říkám, že ta děvka má otrockou značku z Hamburku. Nemáš na ni glejt. Beru si ji s sebou, kurva!“ rozléhal se okolím hlas. Patřil mohutnému chlápku v saku. Opravdovém saku. Nejspíš ho někdo ještě zabalené objevil ve ztraceném skladu. Tohle byla vzácnost. A zároveň vlastně i bláhovost nosit něco takového. Teda pokud jeho majitel nechtěl v té obecné šedi praktických hadrů vyniknout.

To se mu dařilo skvěle. Pomáhala tomu i jeho postava. Mládenec měl hodně přes sto dvacet kilo. Pupek se mu vši silou opíral do dvou knoflíků, na kterých sako drželo při sobě, a dlužno dodat, že odváděly zatraceně dobrou práci.

„Tu holku jsem koupil od překupníka. Mrdám na nějaký glejty. Koupil jsem ji a je moje,“ odvětil plešatý chlápek v kabátě. Podle hlasu jsem ho nepoznala, ale když jsme dorazily blíž, identifikovala jsem Talbota. Mezi ním a tlustochem v saku stála těhotná, která nám prodala bramborovou polévku. Zatímco Talbotovi stál za zády Abdul, za tlustochem se tyčilo sedm milicionářů s puškami. Jeden měl dokonce starý dobrý kalašnikov. Stejně jako odpoledne, i tady celou hádku sledovali čumilové. Drželi se ale v bezpečné vzdálenosti. Předpokládala jsem, že pupkáč a jeho chlápci jsou schopní prohlásit za uprchlého otroka kohokoliv, kdo vypadal, že by zítra na trhu měl slušnou cenu. Cejch se dal koneckonců vždycky velmi rychle vyrobit dodatečně.

„Tak jo, hele, kurva, do piči, poslední nabídka, jak to udělat po dobrým. Já si vezmu tuhle vypíčenou těhotnou děvku a ty si ji zítra můžeš koupit, jinak...“ zavrčel tlustoch výhružně.

„Jinak?“ zeptal se Talbot a naklonil hlavu na stranu.

„Jináč jsi povstalec a tvoje svoboda propadá ve prospěch Rady. Hele, sám jsi mi nedal na vybranou,“ ušklíbl se tlusťoch.

Talbot se ohlédl po Abdulovi, který jenom pokrčil rameny. Vypadalo to, že souhlasí s vydáním té dívky, ale všimla jsem si i jeho prstů. Ukázal jich všech deset. To znamenalo, že do deseti sekund začne boj.

* * *

„Jen pro ten dnešní den,“ zašeptala jsem naše heslo a Jitřenka se od srdce usmála. Předchozí boj ji pořádně vyrajcoval, ale ještě neměla dost.

„Héj, tlusťochu!“ zařvala na to konto lámanou češtinou. Ještě jí moc nešla. Její přízvuk měl ale roztomile drzý ruský nádech.

Chlápek se zmateně ohlédl a s ním celá jeho banda. Já přitom pohledem vyhledala Talbota a pohodila jsem hlavou. Pochopil a souhlasně pravým okem mrkl.

„Hádáme se tady s mojí ženou, kolik z tebe bude sádla. Ona tvrdí, že dvě vědra. Podle mě je to málo. Tu svou žízalu jsi přes panděro viděl naposledy určitě před deseti lety,“ pohlédla Jitřenka významně ke spodku saka.

„Co to, kurva...,“ vyjekl tlusťoch, ale v tu chvíli tmou zasvištěla Abdulova mačeta. Byl

vážně zatraceně rychlý. Propletl se mezi dvěma milicionáři, kteří koukali na drzou Jitřenku, a ostří mačety skončilo na tlustochově krku. Talbot přitom tasil svou brokovnici a namířil ji do hloučku milicionářů. Neměla upilovanou hlaveň, jak jsem původně předpokládala. Šlo o krátkou vojenskou brokovnici. Velmi účinná a nebezpečná hračka.

„Ts, ts, ts,“ zamlaskala jsem hlasitě, aby si mě hoši také všimli. V ruce jsem držela oba své revolvery.

„Tak jo, kurva, hele, poslední nabídka,“ uškříbl se Talbot a dodal: „My jdeme do prdele. Tví hoši jdou taky do prdele a my jim tě o sto metrů dál necháme na svobodě. Nikdo dnes nemusí umřít a ráno to proberme s čistou hlavou, ano?“

Tlustoch jenom souhlasně zamrkal a přikázal milicionářům, aby se pokojně stáhli. Poslechli okamžitě. Nevypadali, že by za svého šéfa chtěli riskovat své mladé životy.

„Hele, hoši, hlavně až se vrátíte ke zbytku party, tak žádné osnování pomsty nebo podobný blbiny. Mám dobrou paměť na ksichty a budete první, koho zastřelím, jo?“ mrkla jsem na odcházející milicionáře a spolu s Jitřenkou jsme se nahrnuly k Talbotovi s Abdulem. Ten první s sebou odváděl těhotnou, druhý tlustoča.

„Hele, kolik jsi sežral lidí, že jsi tak tlustý? Těch fakt muselo být strašně moc,“ dorážela na něj Jitřenka. Tlustoch s mačetou na krku se jenom potil, ale neodpověděl.

„Tenhle lidi nepapá, ten má určitě k jídlu něco lepšího,“ odvětil Talbot a vytáhl z kapsy hrst drobných mincí.

„Hej, tady jsou nějaký prachy, ať máte zítra co žrát!“ zařval do davu čumilů a vyhodil mince do vzduchu. Se slibným cinkáním zazvonily o dlažbu a v tu chvíli se lidé vrhli za nimi. V té tmě nemohli nic vidět, takže je budou hledat do rána. Za námi to ale vytvořilo naprosto zmatečný a nepřehledný chumel lidí.

„Myslel jsem to vážně. Mám tu ještě obchody, takže potřebuji v Praze zůstat. Zítra to vyřešíme na radnici,“ otočil se Talbot na tlustocha. Ten jenom souhlasně pokýval hlavou. Vzhledem k tomu, že měl pořád na krku ostrí mačety, patrně by mu odkýval i informaci, že šuká po večerech s kanálovými potkany. Samozřejmě za co nejmenšího pohybu hlavou.

Poté Abdul zasunul mačetu zpátky do závěsu na opasku.

„Můžu... jít?“ zeptal se tlustoch a celý se rozklepal.

Talbot jen pokrčil rameny. Přitom se ale k někdejšímu zajatci přitočila Jitřenka a odtrhla

mu knoflíky ze saka. Oba jeho konce se volně rozletěly do světa.

„Na památku,“ usmála se na něj a my vyrazili do tmy. Nejspíš právě včas, protože na dolním konci náměstí se začal ozývat řev. Myslím, že dorazili naši pronásledovatelé, kteří už posbírali padlé a teď dávali dohromady trestnou výpravu. Brzy se určitě setkají s četníky nebo milicionáři, kteří nás na náměstí viděli. Naštěstí jsme rychle zmizeli v ulicích poničeného města. Vedl nás Abdul, Talbot pomáhal těhotné.

Když jsme ušli asi dva kilometry, na chvíli jsme se zastavili, aby si dívka odpočinula.

„Uprchlé otrokyně?“ zeptal se Talbot s pohledem upřeným na Jitřenku.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a dodala: „Jenom nerada ukazuju kozy cizím lidem.“

Usmál se.

„Jo, tomu rozumím,“ zaklokotal a vyrazili jsme dál.

* * *

Ušli jsme dohromady přes pět kilometrů do oblasti, kde se dřív rozléhala žižkovská čtvrť. Občas jsme ještě narazili na obydlené sutiny, ale nakonec jsme se dostali do míst, kde se někdejší park proměnil prakticky v les. Prošli jsme

do temnoty mezi stromy a pak v dálce spatřili ohniště. Seděla u něj dívka, o něco starší než těhotná Štěkna, a na dlouhém železném prutu pomalu otáčela tři králíky. Když nás spatřila, vyskočila na nohy.

„Maso bude přesušený, čekali jsme vás dříve,“ pronesla omluvně.

Talbot jenom mávl ve vzduchu rukou a rozhlédl se.

„Hassan?“

„Tady,“ ozvalo se ze tmy, z níž se vynořili dva snědí muži oblečení podobně jako Abdul. Evidentně hlídali tábořiště z bezpečné vzdálenosti. Za ohništěm stály tři stany. Jeden velký a dva menší. Vypadalo to, že Talbot a jeho lidé cestují komfortně.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Hassana. Ten jenom pokýval hlavou a sednul si k ohništi. Ze stanu pak vyšly další tři dívky od deseti do patnácti let a nakonec i jedna starší žena. Určitě jí bylo přes čtyřicet. Vypadala ale velmi zachovalé. Vrhla se na opékané králíky a začala nám je rozdávat, aniž by se nás zeptala na jméno.

S Jitřenkou jsme poděkovaly a pustily se do masa. Chutnalo výborně. Teprve potom, co se všichni najedli, jsem vytáhla z kapsy osvědčený prostředek na rozproudění komunikace – cigarety.

Talbot s Abdulem si vzali, ostatní odmítli. Hassan se společníkem se vrátili na hlídku.

„Evidentně nejste zdejší,“ nadhodila jsem.

„Evidentně,“ usmál se Talbot.

„Odkud jste?“ zeptala jsem se přímo.

„Ve skutečnosti jsem z Prahy, ale přes třicet let jsem sem nezavítal. Před válkou jsem pracoval jako pilot Emirates Airlines. Během války se Emiráty rozpadly a já s pár přáteli utekl do pouště, kde jsme nějakou dobu přežívali, než skončilo to nejhorší. Od té doby jsme na cestě,“ pokrčil rameny.

Byl to zatraceně krátký příběh a myslím, že se za ním mohlo skrývat cokoliv. Talbot poznal, že mou zvědavost příliš neukojil, a tak pohlédl na těhotnou: „Není to moje otrokyně, ale moje dcera. Bohužel jsme se dostali do problémů. V Hamburku už dávno neplatí žádné zákony a mou dceru unesli a prodali do otroctví. To v břiše má na památku. Podařilo se nám ji získat zpátky a vzali jsme si i nějaké ženy navíc,“ vysvětlil a přitom dívku láskyplně pohládl po vlasech.

Během toho ale vstala starší žena a arabsky směrem k němu něco pronesla.

„Moje manželka Farah. Nelíbíte se jí. Cítí z vás válečnický,“ vysvětlil.

„To taky jsme,“ pokrčila jsem rameny.

„Za koho bojujete?“ zeptal se.

„Za sebe a své přátele,“ odpověděla místo mě Jitřenka.

„Hm, to je dobrý důvod k boji,“ uznale pokýval hlavou Talbot. Za stany v tu chvíli zaržál kuň a několik ostatních mu odpovědělo.

„Víte, že ten tlustoch to dnešní ponížení jenom tak nenechá,“ nadhodila jsem po chvíli a mrštila cigaretovým špačkem do ohně. Plameny ho okamžitě zkroutily a pohltily.

„Myslím, že vím, koho uplatit,“ usmál se Talbot. Pak se ale zamračil. „Jsem váš dlužník. Nerad lidem něco dlužím. Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se.

„Jsme zatraceně daleko od svého nocležiště. Můžeme u vás přespat?“ nadhodila jsem a Talbot skoro neznatelným pokývnutím ruky přivolal Farah a něco jí zašeptal do ucha. Jenom pokrčila rameny a vyzvala nás, abychom ji následovaly. Zavedla nás do jednoho z okrajových stanů. Po cestě zakřičela zvučnou angličtinou na dívky a odkryla plachtu. Vnitřek nás rozhodně překvapil. Na železném roštu hořelo několik žhavých uhlíků, které stan zevnitř vytápěly a dodávaly i světlo. Arabka přiložila pár kousků dřevěného uhlí, z nichž takřka okamžitě vyskočily plamínky a ozářily celý stan. Naskytl se nám tak pohled na velkou dřevěnou kád' plnou vody.